așa cum ți-am spus noaptea trecută".

Acum femeia, deși cu teama 'n suflet, se hotărî să asculte sfatul mamei sale. Chemă, așa dar, dimineața pe Frumușel și-i povesti visul.

„Plec numaidecât și mă înapoiez cât mai repede", răspunse Frumușel, fără să stea o clipă la îndoială. „Nu cunosc, adăugă el, drumul la Fântâna lacrimilor, dar am să întreb pe cine voi întâlni, am să mai cercetez și am să-l nimeresc.

— Păzește-te însă bine de dihăniile din Pădurea zânelor", îl sfătui mamă-sa care avea ochii plini de lacrimi și a cărei inimă tremura la gândul că lui Frumușel i s'ar putea întâmpla o nenorocire. Frumușel era doar copilul la care ea ținea mai mult decât la ceilalți copii și de care se simțea așa de mândră.

Spunând că lui nu-i este frică de niciun fel de dihănii, dar, cu gândul de a o liniști, adăugând că va ține seamă de acest sfat, Frumușel își luă merinde într'o traistă, își puse traista 'n băț și porni pe drumul ce ducea la Fântâna lacrimilor. Lung și greu era drumul acesta și nu se vedeau alți oameni să meargă pe el. Totuși, rătăcindu-se de câteva ori și făcând câteva ocoluri, flăcăul nostru isbuti să nimerească la fântână, tocmai când începuse să se înopteze. Simțindu-se obosit de atâta mers, șezu jos lângă fântână, vrând să se mai odihnească.

Tot șezând, privea în jurul-i, ca să vadă floarea sănătății. Știa cum este această floare: albă, micută și fină. Insă în întunericul care se lăsa din ce în ce mai gros, nu putu vedea decât o singură floare. „Acum e noapte și nu le pot vedea, își zise el. De aceea, mă culc și mâine dimineață mă scol mai devreme, culeg cât mai multe și mă înapoiez repede acasă".

Și iată că în întuneric putu să deslușească scorbura unui stejar bătrân. Era o scorbură înaltă și încăpătoare. „Parcă a fost pregătită înadins pentru mine", își zise Frumușel și intră în scorbură.

Se culcă și, spre norocul său, jos pe scorbură era un așternut moale de muschiu. „Acum să dorm împărătește", își zise băiatul. Dar mai înainte de a închide ochii, văzu că la câțiva pași de el, licărește o lumină ce se făcea din ce în ce mai strălucitoare. Doritor să știe ce-i cu această lumină, se sculă, ieși din scorbură și merse drept acolo.

Lumina venea dela un licuriciu, care ședea pe o floare, iar floarea nu era alta decât floarea sănătății. „Mulțumesc, drăguțule licuriciu", zise Frumușel și rupse floarea, având însă grijă să nu-i facă licuriciului vr'un rău. Insă, abia

rupse floarea, că văzu alt licuriciu șezând și luminând pe altă floare a sănătății. O rupse și pe aceasta, mulțumind și celui de-al doilea licuriciu.

Dar iată că de jur împrejur se iviră licurici, foarte mulți licurici, care, prin lumina ce dădeau, îi arătau alte și alte flori. „O, ce făpturi bune și drăguțe sunt licuricii! zise Frumușel plin de bucurie. Parcă știu și ei de boala mamei și mă ajută să găsesc floarea sănătății. Vă mulțumesc, dragilor mei, și vă încredințez că n'am să uit binele ce-mi faceți".

Strânse un mănunchiu mai mare de flori, apoi își zise: „Acum mă culc, iar mâine mă scol în zori și mă înapoiez mai devreme acasă. Așa, părinții mei vor fi mai puțin îngrijorați și mama va putea să-și facă mai repede doctoria, care să o vindece de boală".

Se întoarse deci pe bâjbâite la scorbura batrână și se lungi pe mușchiul moale și urându-și singur „noapte bună", închise ochii. Inchise ochii, însă nu putu să adoarmă. Aceasta, pentrucă își făcuse socoteala fără dihăniile și celelalte vietăți din pădure.

Iată ,tocmai când să adoarmă, răsună în tăcerea și întunericul nopții un urlet înfiorător de lup. Frumușel nu se sperie prea mult, totuși, acest urlet nu-i făcu plăcere și nu-i întări curajul. Deschise ochii, se sculă într'o rână, puse mâna pe bățul cu care venise de acasă și începu să tragă cu urechia, vrând să-și dea seama, dacă lupul, care urlase, se apropie ori nu se apropie de scorbură.

Lupul mai urlă de câteva ori, însă din ce în ce mai departe, pentru ca după aceea, să nu se audă nimic. „M'am scăpat de el", își zise Frumușel și se culcă din nou. Insă, parcă era un ce făcut, ca să n'aibă parte de o noapte liniștită.

In adevăr, abia începuse să-l fure somnul, că un liliac de noapte intră sburând în peșteră și-l atinse de câteva ori pe mâini și pe obraz cu aripile. „Du-te încolo!" îi strigă Frumușel alungându-l cu mâna.

Liliacul fugi speriat, dar Frumușel auzi acum tocmai deasupra capului său țipătul ascuțit și foarte puțin plăcut al unei bufnițe. Și bufnița n'avea de gând să se oprească. Frumușel a trebuit să se scoale, să iasă din scorbură, să dea cu bățul în trunchiul stejarului și prin tot felul de strigăte să o sperie și să o alunge. S'a speriat și bufnița și luându-și sborul din stejar, a fugit departe.

Frumușel a intrat din nou în scorbură și s'a culcat pentru a treia oară, în credința că, de data aceasta, va putea dormi liniștit. A văzut însă că se înșelase și acum. Mai întâiu a simțit că niște șoareci l-au gâdilat pe nas cu codița, ceea ce l-a făcut să strănute puternic. Șoarecii se speriară de acest strănutat și o rupseră la fugă.

In locul lor veniră două broaște, dintre care una i s'a cățărat pe mână.

Fată de toate acestea, Frumușel își zise supărat: „Văd că nu e chip de dormit". Și stătu cu ochii deschiși și cu bățul în mână, vrând să se păzească de lupi, de lilieci și de orice alte vietuitoare ce ar fi venit să-l supere. Totusi, când noaptea era pe sfârșite, fu biruit de somn și adormi câteva ore, fără să se întoarcă măcar odată pe partea cealaltă. E sigur că ar mai fi dormit, dacă nu-l trezea ceva despre care va fi vorba în capitolul viitor.

(Va urma)